

De ontbrekende schakel

De ontbrekende schakel

Anton Huizinga

Schrijver: Anton Huizinga

Coverontwerp: clker.com

ISBN: 9789402163971

© Anton Huizinga

Voorwoord

Dit verhaal gaat over de periode waarin de mammoet aan het uitsterven is, de Neanderthalers worden verdrongen door de moderne mens, de periode vlak voordat het Bijbelse paradijs ontstond.

Volgens de Bijbel heeft deze periode niet bestaan. Toch is de aarde gevuld met fossielen van prehistorische dieren en ingevroren veen- en ijsmummies uit de oudheid. Daarom is het vreemd dat de Bijbel spreekt over een zesdaagse schepping door een God die oneindig veel tijd heeft.

De bijbel is voor miljoenen mensen een geschiedenisboek over het ontstaan van de wereld. In de middeleeuwen werden mensen met kritiek op de bijbel gemarteld en vermoord.

Geloof is een persoonlijke zoektocht waar je je hele leven tijd voor hebt. Geloof is méér dan het blindelings volgen van enkele kerkelijke richtlijnen en opvattingen. Ieder haalt uit de Bijbel, uit de natuur of uit de mensen wat hij nodig heeft om te groeien tijdens zijn leven.

Daarom heeft de auteur een verhaal verzonnen dat in geen enkel opzicht op waarheid berust (of het moet toeval zijn).

Niemand hoeft het eens te zijn met de auteur, iedereen mag geloven wat hij of zij wil. Maar kritisch lezen en fantaseren over een "wat als..." hoeft geen zonde te zijn.

Anton Huizinga

Hoofdstuk 1

Het uitgestrekte dal lag er vredig bij. De zon scheen en de warme lucht hing als een aangename deken over de groene velden. De vogels kwetterden vrolijk vanuit de toppen van de bomen. Al wekenlang was het heerlijk voorjaarsweer. Bloemen in alle kleuren openden de knoppen en toonden hun bloemenpracht. Enkele jagers waren naar de rivier om te vissen. Elke dag kwamen ze terug met een ruime vangst. Vrouwen maakten de hutten schoon en ruimden op, terwijl kinderen vrolijk speelden op het plein. Het leven was verrukkelijk! En niets, behalve één wolkje aan de lucht, wees erop dat dit een bijzondere dag ging worden.

In één van de hutten was een vrouw aan het bevallen. Het ging moeizaam en hoorbaar pijnlijk. Het zou haar eerste kind worden en zo te horen zou het, als het aan haar lag, ook haar laatste kind worden. De toekomst zou het weten, maar daarmee hield niemand zich op dat moment mee bezig. Buiten die ene hut helemaal niet, het leven ging stug door en iedereen deed zijn of haar ding. De vrouwen in de buurt van de hut wisten van de bevalling en ze voelden de spanning vanuit hun eigen ervaring. De kinderen die buiten speelden waren zich er niet van bewust, en het boeide hen in het

geheel niet. De mannen verderop, tja, het was toch echt een vrouwending, dat bevallen. De vader in spé werd pas weer welkom geheten in de hut als het allemaal achter de rug was.

Het uitgerekte dal lag er vredig bij, zoals gezegd. De zon scheen en de warme lucht hing als een aangename deken over de groene velden. De vogels kwetterden vrolijk vanuit de toppen van de bomen. Zomaar vanuit het niets werd het langzaam stil in die bomen. Het vrolijke zonlicht temperde langzaam, maar verdween niet. Wie omhoog keek, zou zien dat er wat bewolking voor de zon trok. Niemand keek omhoog, en het viel niemand op dat de vogels zich stil hielden.

Pas toen het licht begon te sneeuwen, keken de mensen verast omhoog. Sneeuw! Nu? Zo laat in het voorjaar, terwijl de hele vallei al zomer uitademde? Dit had nog niemand meegemaakt, en er waren mensen in het dorp die al vijftig zomers hadden gezien. Maar geen sneeuw tijdens die vijftig zomers.

Sneeuw! Niet veel, het was geen winterse dag, maar slechts een sneeuwbus. Terwijl het langzaam neerduwde, voorzien van een zilveren schittering door de omfloerste zonnestralen, werd het langzaam helemaal stil in het dorp. Niet

alleen de vogels, ook de krekels, de kinderen en de vrouwen. Het was even een vredige, verbaasde stilte. Plots werd deze ruw verstoord door een snerpande schreeuw uit één van de hutten, een van pijn doordrenkte schreeuw.

Zoals het begon met sneeuwen, hield het ook weer op. De zon kreeg weer de volle kracht en de vogels begonnen weer met hun gekwetter. Uit de hut waar de schreeuw vandaan kwam, was nu het huilen te horen van een gezonde baby die honger leek te hebben. In de hut was een enorme bedrijvigheid. De vrouwen die hielpen bij de bevalling, waren druk bezig met het schoonmaken en verzorgen van de bezweette moeder. Ze lag met de ogen gesloten, maar had een warme glimlach om de mond, en genoot zichtbaar van het kleine wezentje in haar armen. Zoals de wijze oudere vrouwen wisten, was zo'n moment magisch en waren alle pijnen en ongemakken even vergeten. Het leven vermenigvuldigt zich via de moeders, en zij die leven hebben gegeven, weten van die magie. Mannen weten dat niet en zouden het ook niet snappen.

Naast jagen en vissen, hadden mannen nog een taak. Het man-zijn, dat was het belangrijkste in het leven van een man. Alleen door vader te worden van een zoon, konden ze het

man-zijn niet juister laten zien. Ook in hem, die voor het eerst vader werd, en bedachtzaam en ogenschijnlijk kalmer dan kalm naar zijn hut liep, woedde een vuur van verlangen om leider en raadsman te worden van zo'n klein kereltje. Hij zou het zo niet onder woorden kunnen brengen, en zeker niet op het moment dat hij onder welwillende blikken van zijn vrienden fier de hut binnenging. Maar zijn hart juichte, zijn ogen glansden en zijn lippen trilden, terwijl hij trots naar zijn vrouw en het kind keek. Nadat ze elkaar liefdevol in de ogen hadden gekeken en de baby een tijdje hadden bewonderd, werd de vraag gesteld. De vraag.

"Hoe gaan we hem noemen?" vroeg ze. Hij hoefde niet lang na te denken. De bijzondere sneeuwbus, tijdens het moment van bevallen, was voldoende om de naam te bepalen van dit bijzondere kind, ook al leek het in het geheel niet anders dan elk kind dat pas was geboren.

"Frost," zei hij bedachtzaam knikkend, "Frost zal hij heten en genoemd worden."

Hoofdstuk 2

Het leven zat Frost voorlopig niet mee, ondanks zijn bijzondere geboorte. De arme jongen werd al snel wees. Toen zijn moeder zwanger was van een tweede kind, kwam zijn vader niet meer terug van de jacht. Hij was samen met een andere jager weggegaan, richting de bergen. Een paar dagen later kwam zijn metgezel alleen terug. Verward en gewond kwam hij al strompelend het dorp binnen. Met moeite stamelde hij het hele verhaal hoe Jahi, de vader van Frost, dapper strijdend tegen een beer gestorven was. Het lichaam had hij helaas niet mee kunnen nemen. Andere jagers gingen op zoek maar vonden geen sporen meer.

De moeder, zwanger en manloos, kreeg het zwaar. Niet alle vrouwen en mannen waren erg genuanceerd in hun mening. De vrouwen omdat ze vonden dat Nala, zoals ze heette, zo snel mogelijk een nieuwe man moest zoeken en de mannen omdat Nala hen niet zag zitten. Terwijl ze uitgeput en vol verdriet was, begon de bevalling van het tweede kind. Ze stierf op het moment dat het kind geboren werd. Ze heeft niet geweten dat haar tweede kind een meisje was.

Een jongen en een meisje, zonder ouders, dat was een probleem voor het dorp. Kinderen van een ander opnemen in het gezin en opvoeden zou niet meevallen. Bij een zware winter of een droge zomer was er voor eigen kinderen soms te weinig. Laat staan dat er nog eentje bij kwam. Gelukkig werden ze niet verstoten maar opgenomen door anderen in het dorp.

Ebone, een moeder van acht kinderen waarvan er drie vroegtijdig overleden waren, wilde het meisje wel opnemen. Ze was pas zelf bevallen en kon het meisje geven wat het nodig had. Ebone was een lieve vrouw, een grote forse vrouw met een goed hart voor kinderen. Iedereen was dol op haar.

Voor Frost had ze geen plaats in huis. Wel in haar hart, maar twee kinderen opnemen werd teveel. Frost was drie zomers in het dorp, te oud als baby en te jong als knecht. Nadat iedereen tijdens de dorpsraad zijn zegje had gedaan over wat er met Frost moest gebeuren, nam Kek het woord. Kek was de tovenaar van het dorp. Hij zorgde er voor dat iedereen bang voor hem was. Daardoor had hij macht en was hij min of meer de baas. Zijn donkere ogen schoten heen en weer. "Geef Frost maar aan mij," sprak hij met een zachte,